

τὸ δρνήθηκε; Πρέπει δμως νὰ ιδοῦμε ἀν εἰνε καὶ ωφελιμη. Ἐνα κανόνι ποὺ ρίχνει μιὰ σφαγὴ 100 λιτρῶν εἰνε βέβαια δύναμη. Μάλιστα δταν τὴ ρίχνει στὸ ἀντίπαλο πρόχωμα. Ἐχει τὸ θαυμασμὸ καὶ τὰ χεροκροτήματά μας. Ὁταν δμως τὸ κανόνι αὐτὸ ἀδειάζεται καταπάνου μας καὶ μᾶς κάνει σύφαλα, τὶ θαυμασμὸ καὶ τὶ χεροκροτήματα μποροῦμε νὰ τοῦ δώσουμε; Ἐτσι κατάντησε δ τύπος σήμερα στὸν τόπο μας. Κάθε αὐγὴ καὶ κάθε μεσημέρι ἀδιάζεται καταπάνω μας τὸ κανόνι καὶ τὰ κάνει δλα γῆς Μαδιάμ. Κολακεύει τὶς ἀδυναμίες μας, στερεώνει τὶς πρόσληψες μας, φουντώνει τὶς ἀμυναλίες μας, ἔρεβιζει τὰ προσωπικὰ πάθη μας, φλοιώνει τὸ νοῦ μας πέρα καὶ πέρα. Μᾶς δίνει λόγια καὶ παίρνει τῆς πεντάρες μας. Ήρε ένα κοινὸ ἄπλαστο κι ἀνίδεο, ποὺ αἰτθάνεται τὴν προπατορικὴ ἀχορταγία στὰ παχειὰ λόγια καὶ τοῦ τὰ σερβίρει προβούμα. Ἐτσι μού φαίνεται καθένας ποὺ φιλοδέξει να κρατῇ μιὰ πατσαβούρα στὸ χέρι του, πῶς ἀνοίγει καὶ μιὰ λοκάντα. Λοκάντα ποὺ προσφέρει στοὺς πελάτες της τὰ πιὸ βρωμερὰ κι ἐπίφοβα φαγητά. Τὰ ἐνιὰ κεφάλια τῶν φιδῶν ποὺ ἐπρόσφερε ἡ κακὴ πενερά στὴ νύφη της, ἔκει μέσα εἰνε. Μᾶς πουλάει τὰ φαρμακερὰ φιδοκέφαλα καὶ παίρνει τῆς πεντάρες μας. Μ' ἔκεινες ἀνοίγει σαλονια, δίνει τσάι, πολάρει γιὰ δμογενῆς, γιὰ ἐπίλεχτος, γιὰ πατριώτης ἀκόμα καὶ φέρνει ταχυπιεστήριο. Καὶ αὐτὸ λέγεται μεγάλο ἑθνικὸ κατόρθωμα!

Ντροπή σας! Ντροπή σας καὶ ντροπή μας στὰ χάλια ποὺ καταντήσαμε! Εσεῖς οἱ δημοσιογράφοι κι ἔμετες οἱ ἀναγνώστες σας. Εσεῖς οἱ μυαλούμενοι κι ἔμετες οἱ ἀμυαλοί. Εσεῖς οἱ Ἀνέζες Καρατζᾶ κι ἔμετες τὰ ἐμβρυα. Γράφετε! γράφετε! γράφετε! Χύνεται τὴν Ἰππεκακουάνα, τὴν μορφίνη, τὴν ἐρυτιβώδη βρίζα μὲ τ' ἀσκή. Κ' ἔπειτα μᾶς κοκκορεύεσθε. Μᾶς διαλαλεῖτε πῶς φέρατε τελειώτερα μηχανήματα. Γιὰ ποὺ σκοπό; Γιὰ νὰ μᾶς φέρνετε γρηγορώτερα τὸν ἐμέτο, τὴν νάρκη καὶ τὴν ἔκτρωση. Ἐκτρωση σωματική, Ἐκτρωση πνευματική, ψυχική, ἑθνική, Κι' ἐνῷ γιὰ τὴν Ἀνέζω Καρατζᾶ σηκώθηκε Ἀστυνομία καὶ Εισαγγελία στὸ ποδάρι, γιὰ σᾶς τίποτα: Προχτὲς δ. κ. Βουλτος ἐτηλεφώνησε στὸ Πραχτορεῖο νὰ μὴ διαλαλούνει οἱ λούστροι τὰ περιεχόμενα. Οχι τοῦ κατελιού τους ἀλλὰ τῶν ἐφημερίδων σας. Θὰ πῆ πῶς τὰ βρίσκει πολὺ βλαβερὰ κι ἀνήθηκα γιὰ νὰ τὸ κάνῃ. Πῶς κα-

ταστρέφουν τὸν πολίτη μόνον μὲ τὸ ἀκουσμα. Τρισχειρότερα κι ἀπὸ πανούκλα κι ἀπὸ λοιμικὴ "Ομως ὡς ἔκει παραπάνου τίποτα. Ἀπαγορεύει τὶς ματρώνες ποὺ κάθονται στὴ πόρτα τῶν πορνείων καὶ προσκαλοῦν μὲ γαργαλιστικὰ λόγια τοὺς πελάτες. Τὰ καταστήματα δμως τ' ἀφίνει ἀνοιχτὰ. Δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κλείσῃ. Έχουμε Σύνταγμα. Καὶ τὸ χαλεμέμενο μας εἰνε ἀφιερωμένο στὸν πατριωτισμὸ δλων τῶν Ἑλλήνων. Ἐμένα, ἔσένα, τοῦ κ. Γιάνναρη, τοῦ κ. Γιολδάση καὶ τῶν ἀλλων σας. Ὁ ἔαυτός σας εἰνε Ἀστυνομία, ὁ ἔαυτός σας Εισαγγελία στὰ φύλλα σας. "Ἄν τὴν ἔκαστούσατε στοχαστικὰ κι ἔτσι ἐφέρνατε ταχυπιεστήρια, βέβαια θὰ τὸ λέγαμε ἑθνικὸ κατόρθωμα. Ὁπως τὰ φέρνετε τόρα δὲν είστε παρὰ τῆς πεντάρας βιομήχανοι.

Συνάζετε πεντάρες δτες θέλετε. Δὲν σᾶς ζηλεύουμε Τυλιχθῆτε δμως στὰ σεντόνια σας σὰν τὴν Ἀνέζω στὸ μαντυλό της καὶ λουφάζετε.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΒΡΑΜΗΣ

Τ' ΑΓΚΑΘΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑΣ

στὸ κ. Ι. Βλαχογιάννη

-- Είμαστε τοῦ ἥλιου παιδιά
Οἱ χρυσοὶς ἀχύδες του μᾶς γέννησαν μιὰν αὐγὴν μ' ἔνα τους φίλημα.

"Έχομε τὸ χρῶμα του." Έχομε τὴν ὀμορφιά τους.
Δὲν πήγανε τὸ πρόσωπο, τὸ πρόσωπο τοῦ δχλου χρῶμα τα φύλλα μας.

Δὲν είμαστε χυδαῖοι σὰν τὰ δέντρα μεῖς.

"Έχομε πατέρα τὸν ἥλιο
Είμαστε σὰν κι αὐτὸν μεγάλα σὰν κι αὐτὸν ψηλά.
Είμαστε ἥλιοι κι ἔμετες.

Ἐνγενικὸς ἥλιος φέρει μέσα μας κι ἀν είμαστε στὴ γῆ ωφελόμενα δὲν πήραμε τὸ χρῶμα της.

Είμαστε μεγάλα κι εὐγενικά, είμαστε σὰν τὸν ἥλιο ψηλὰ κι ἔμετες.

Μακρού μας δ κάθε χυδαῖος καὶ ταπεινός.

... Αὐτὰ τὰ κανχηγάρικα λόγια λέγανε τάχυκάθια τὰ ἔφρα τυμένα μὲ τ' ἀρρωστικόν μερικό χρῶμα, μὲ τὸ χρῶμα τοῦ μαρασμοῦ καὶ τοῦ θανάτου καὶ περιζωναν ἀπειλητικὰ τὰ πόδια πανύηρην κυπαρισσοῦ.

Καὶ τὸ θεώριο κυπαρίσιο ποῦ ἀκουμποῦσε στὸν οὐρανὸν κι οεφή του, στὸ λόγια αὐτὰ τῶν φαγασμέτων ἀγκαθῶν ἔγινε λόγο τὴ κοφή του μέσα στ' ἀγριοῦ τὸ φύσημα καὶ κάτιτ' εἶπε

Καὶ τὸ ἀγέρι ποῦ καίδενε κείνη τὴ στιγμὴ τὸ κορμί του κάτιτα τὸ ἀκονοεῖσαν καὶ κάτιτα ἀντικάλησε τοῖς φρύγιοις.

ΤΑΚΗΣ Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΛΙΓΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΚΡΑΣΙ

"Η τρέλλα γιὰ τὰ δτομα εἰνε φαινόμενο σπάνιοκ' ἔξαρτεικό, γιὰ τοὺς λαοὺς δμως καὶ τὰς ἀποχές ἀποτελεῖ κανόνα. Αὐτὸ μαθαίνουν ἀπὸ τὴν Ἰστορία κι ἀπὸ τὴν Παρατήρηση δτοι ξέρουν νὰ διαβάζουν τὰ γραμμένα καὶ νὰ μελετοῦν δσα δλέπουν.

"Οσοι δμως ἔννοιωσαν τὰ καθέκαστα τῆς παραφούσνης τοῦ πλήθους, ἄμα δοῦν τὸ λαὸ νὰ κατέχεται ἀπὸ μονοίδεασμὸ καὶ τὴν ἐπακόλουθη παραφορά, δὲν προσπαθοῦν νάποδειξουν, ὅτι δ κοδάκης παραφορίζεται καὶ τρέχει στὸν κρεμνό, ἀλλὰ στρέφονται νὰ γνωρίσουν τὸν ύπνωτιστὴν δηγὸ τοῦ λαοῦ, ζητοῦν νὰ νοιώσουν τὸ πᾶς ἐπροκάλεσε τὴν τρέλλα καὶ νὰ ξεδιαλύνουν τὸν σκοπὸ διὰ τὸν δποῖον δ παραφούσνη τοῦ πλήθους θὰ χρησιμεύσῃ.

Βλέποντας τελευταῖα δτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δρχίσε ν' ἀναδεύτεται παριμουρίζοντας καθαρὰ «Πόλεμος», ζητοῦσα νὰ μάλιστα τὸν ύπνωτιστὴν ποὺ διέσπασε τὴν Ιδέας.

Γνωρίζοντας δὲ, δτι δταν δ λαὸς μουρμουρίζει, δι βροντοφωνεὶ ΚΑΤΙ σημαίνει δτι αὐτὸ τὸ ΚΑΤΙ πρέπει νὰ γίνῃ δπως τὸ μουρμουρίζει καὶ δχι δπως διῆ ποντοῦ δηναρίου νὰ γίνῃ, δπροσπάθησα νὰ δρῶ τὴν ποιότητα τῆς ύπνωτιστὴν ιδέας.

Μ' ἀλλα δόγια έσκεψθηκα καὶ είπα τ' ἀκόλουθα:

"Ἐπειδὴ δ Ἑλληνικὸς λαὸς σπάνερα δὲν ἀρχίσε νὰ λέη, δπως ἐπρεπε νὰ λέη, δτι πρέπει νὰ παρασκευασθοῦμε πρὸ πόλεμον δσο μποροῦμε ταχύτερα, καλλίτερα καὶ διχώς ἀργοπόρια, ἀλλὰ μουρμουρίζει «Αν τὰρ ο τες»— Επι τι δ τρατεί α—ι—ι δ—λε μ μ ο δ π ως, δ π ως πρέπει νὰ μιλησουμε μερικὰ μυστικὰ μὲ τὸν ύπνωτιστὴν ποὺ πληρεύει.

Κ' ἐπρόσθεσα: Πρέπει νὰ ποῦμε τὰ κρυφὰ λόγια στὸν δνθρωπὸ τῆς ἡμέρας, διστι την φρά τὸ παλιὸ δηπό τὸ φωνὴ λαοῦ, φωνὴ θεοῦ ἀποδεικνύεται σφαλερό. ἀν δεχθοῦμε—δπως είνε—τὴ φωνὴ τοῦ θεοῦ ιση μὲ τὴ φωνὴ τῆς φρονήσεως.

Άλλα δικονομένη σήμερα παράλογη καὶ παρατολη Λαϊκὴ φωνὴ είνε τάχα δ γνήσια φωνὴ τοῦ ἐργάτου τοῦ πολεμικοῦ μονοίδεασμοῦ;

Αὐτὸ δοῦμε πρότα.

"Οταν δὲ ἀποδειχθῇ δτι δ δοὶ «Πόλεμος δπως», δπως είνε ἡπώ τῆς φωνῆς του καὶ τ' ἀρειμάνει δόγια δικά του λόγια, τότε θὰ ποῦμε καὶ μεῖς πρὸ τὸν ἀγαθὸ Καλιόπτο τὰ λόγια μας δπως συνειδίσαμε νὰ τὰ λέμε, ξηρὰ σταράτα κι ἀπὸ τὴν ἀναποδη.

Τ' δμορφο ιστορικὸ είνε πασίγνωστο στὸν Ἑλληνισμό.

Ἐντιμότατος καθηγητὴς παραμελῶντας λιγάκι τὴν ἀδρίστη διδασκαλία τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν νόμων τοῦ φυσικοῦ δικαίου, ἐφρόντισε δποδειχη ταξειδεύοντας σὲ ξένους τόπους τὰ φυσικὰ δικαία τῶν Ελλήνων.

Αὐτὸ είνε δ φραία δπαρχή. Τὴν ἐπραγματοποίησε δὲ δσο μποροῦσε καλλίτερα καὶ δξιοπρεπέστερα. Μίλησε μὲ τὴ γλώσσα τοῦ δικαίου καὶ τὰ λόγια του έσυγκινούσαν, δικούση

ταὶ πιὰ τίποτις κι ὁριζόμουν στὰ σμέρτα, πῶς θὰ τὸ ἀφήσω, ἀφεῦ τοῦ δωσώ μηδικα καὶ ρόδικη, κι ὁτι δτοῦ ἐπιτρέψω πάντα νὰ τρυγάνει τὸ δέντρο καὶ νὰ κόβει τὸ λυστρόδικ, ἀν μοῦ δώσει ἔνα φιλί. Τότες, ἀφοῦ γέλασε πολὺ καρκανιστά, βγαζει φωνή, που δὲν τὴ βγάνει ούτε χελιδόνι ούτε ἀνδρόνι, ούτε κύκνος, ούτε γέρος δπως ἐγώ. «Ἐμένα, ω Φιλητᾶ, δὲ μοῦ κανεὶς καθέλλου κόπο νὰ σὲ φιλήσω, γιατὶ μ' ἀφέται νὰ φιλησμοῦ περσότερο παρόστο ἐσύ θέλεις νὰ γίνεις νέος» μὰ κύττα μήπως δὲν ταριχεύει στὴν ἡλικία σου τὸ χαρισμα. Γιατὶ δὲ θὰ σὲ φιλησμοῦσαν καθόλου τὰ γεράματας γιατὶ νὰ μὴ μὲ κυνηγῆς ύστερα ἀπὸ τόνος φιλί. Είμαι δυσκολόπιστος ἐγώ κι ἀπὸ γεράκι κι ἀπὸ λεβέδη τὸ μεγάλο κοποῦ τῶν γελαδιῶν κι ἡμουνα κοντά σου, σὰν ἐπαίζεις τὸ σουραύλι σιμὰς δηκόπιστες τὶς θελανιδιές, δταν ἀγαποῦσες τὴν Αμαρυλλίδα, μᾶς δὲ μ' ἔβλεπες, ἀν καὶ στεκόμουντας πολὺ κοντά στὴν κόρη, μὰ στὰ ύπνωτιστα σου τὴν ἔδωσε καὶ τώρα ἔχεις ποιθιδικά καὶ μεγάληδης καὶ ζευγολάχτες. Τώρα δμως κιβρηνῶ